Ч. 270 Пятниця 1 (14) грудня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Вибори до ради державної. — З ческого сойму. — Розвязане болгарского собранія. — З німецкого парляменту. — Вісти з Хіни.)

Вчера відбули ся вибори послів до ради державної з V-ої куриї, а то на Буковині і в Країні. На Буковині вибрано в черновецкім окрузї проф. Євротея Пигуляка, Русина, 462 голосами против о. Драбика, кандидата москвофілів. В тім окрузї голосувало всего 584 виборців. В окрузї сучавскім вибрано радника шкільного Димитрія Ісопескула, Румуна, 450 голосами на 632 голосуючих, против дра Юрія Поповича, опозицийного Румуна. В Країні вибрано адвоката дра Івана Шустершица, Словінця.

Засідане ческого сойму розпочало ся вчера о годині 12-ій в полудне. По відчитаню внесень і інтерпеляций внесено правительственне предложене, дотикаюче заведеня додатку до податку від горівки. Між внесенями було одно в справі субвенциї для німецкого театру в Празї, в справі відносин язикових в Чехії і ин. По відчитаню внесень закрито засідане; слідуюче відбуде ся нині.

Новий болгарский кабінет вже уконституовав ся. Вчера відбула ся під проводом кн. Фердинанда рада кабінету, почім президент міністрів Іванов пішов на засідане собранія і відчитав декрет княжий розвязуючий палату.

Супротив вчерашної промови посла Бебля і донесень деяких часописий, що одна дивізия войска в Ганновері одержала з великим коштом нове оружие, заявив міністер війни ґенерал Ґослер, що в послїднім часї пруский заряд военний переговорював з одним скандинавским винахідником, котрий обіцяв на пробу достарчити нового оружия в автоматичним приладом на набої. Однако то оружие ще не надійшло, отже не було можливим уоружити ним дивізию армії. У відповіди на вискази посла Гавого, що-до неприняття президента Кріґера цісарем Вільгельмом, канцлер ґр. Більов ще раз обширно представив стан річий, а особливо зазначив, що ні із сторони двора ні анґлійского правительства не було в тій справі ніякого впливу на цісаря. Що-до умови поміж Анґлією а Німеччиною то она не заключає ніяких постанов, яке становище мала би Німеччина займити супротив полудне-африканьскої війни. Становище то булоби і без умови невтральне і независиме, як то впрочім відповідає німецким інтересам. В справі телєґрами цісаря Вільгельма до Кріґера 1896 року не розходило ся о війну, але о розбишацкий напад. Тою телєґрамою не намірював цісар надавати німецкій політицї напрям раз на все. Однако на всякий спосіб принятє, якого зазнала та телєґрама поза границями Німеччини, вказувало ясно, що на случай якого спору з Анґлією, Німеччина була би обмежена виключно на свої власні сили. О виданю Бурів на загладу нема що говорити, однако було би великою політичною похибкою мішати ся в ту війну і занапащувати інтереси Німеччини. — Секретар державний Ріхтгофен відпирав закиди, немов би німецке правительство не здержувало невтральности в теперішній полудневo-африканьскій війнї. Дальшу дискусию над тою справою відложено до нинї.

В Пекінї поріжнив ся американьский ґенерал Чефі з ґр. Вальдерзем. Розходило ся о то, що ґен. Чефі написав до начального вожда лист з жалобою на злодійства і розбої союзних віск. Тим листом обидив ся ґр. Вальдерзе. Супротив того поясняє Чефі, що розбивали і крали переважно ті войска, котрі прибули до Хіни пізнїйше, т. є. з ґр. Вальдерзе, значить ся вояки німецкі. — З Шанґаю доносять, що посли мали не признати Лїгунчана повновластником хіньским до переговорів, а то тому, що на дотичнім письмі не було печатки хіньского цісаря. Супротив того справа проволїче ся ще довше.

Новинки.

Львів дня 13-го грудня 1900.

— **Передсьвяточний рух поїздів.** З огляду на збільшене руху особового підчас зближаючих ся сьвят Рідзвяних і в цїли уможливленя догіднїйшої їзди П. Т. подорожним, переходити будуть дня 22-го і 23-го с. м. поміж Львовом а Краковом надзвичайні поїзди особові, а то: Дня 22-го і 23-го с. м. поїзд поспішний ч. 8 відходячий зі Львова

10)

ГАНЯ.

(З польского — Генрика Сенкевича.)

(Дальше).

— Пане — сказав я — у нас стало ся нещасте. Числю на те, що не скажете нікому, ні своїй женї, ні дочцї, ні ґувернанткам. Тут ходить о честь нашого дому.

Я знав, що нікому не скаже, а впрочім мало мав надії, щоби справа укрила ся; тому волів упередити єго, аби на случай, міг справу витолкувати. Отже оповів єму всьо, з виїмком того, що сам любив ся в Ганї.

— А то ти мусиш бити ся з Селимом? Дурниця, як ся називає, що? — сказав, вислухавши мене до кінця.

— Так. Хочу бити ся зараз завтра. Але нинї ще хочу дальше за ними гнати, і тому прошу, дайте менї сейчас найлїпші конї.

— В погоню пускати ся за ними нема потреби. Не поїхали нїгде далеко. Їздили, їздили по ріжних дорогах і вернули до Хорель. Кудиж би утікли? Дурниця! Вернули до Хорель, упали до ніг старому Мірзї! Не мали иншої ради. Старий Мірза замкнув Селима до шпихлїра, а панну.... панну відвезе до вас. Дурниця, що? Але Ганя, Ганя, но!

— Пане Уструцкий!

— Ну, ну! дитино, не гнївай ся! Я їй того за зле не беру. Мої женщини, то що иншого. Але чого час тратити?

— О, так, не тратьмо часу.

Устрицкий хвильку задумав ся.

— Знаю вже як зробити. Я сейчас поїду до Хорель, а ти їдь до дому, а найлїпше чекай тут. Як Ганя в Хорелях, то заберу її і відвезу до вас. Може її не віддадуть? Дурниця! Але волію бути разом зі старим Мірзою, коли її відвеземо, бо твій отець горячий чоловік. Готовий визвати старого, а старий нічого не винен. Що?

— Вітця нема дома.

— То лїпше, то лїпше!

Тут пан Устрицкий плеснув в долонї.

— Івась! сюди!

Увійшов льокай.

— Конї для мене з бричкою за десять мінут. Розумієш?

— А для мене конї? — сказав я.

— Другі для пана! Дурниця, пане добродію.

Якийсь час ми мовчали. По хвили сказав я:

— Позволите, щоби я написав до Селима? Волю визвати єго письмом.

— Чому?

— Бою ся, що старий Мірза не позволить єму бити ся. Всадить єго до арешту на якийсь час, і буде гадати, що то досить. А для мене то мало! мало! мало! Коли Селим сидить вже запертий, ви єго не побачите; через старого не можна того робити, треба лист комусь лишити. Я також батькови нічого не скажу, що хочу бити ся. Може сам старого визве, а старий не винен. Але як ми насамперед вибємо ся з Селимом, то вже не буде причини. Атже ви самі сказали, що я мушу з ним бити ся?

— Я би так гадав. Бити ся, бити ся! Для шляхтича, то все найлїпше средство, а чи старий, чи молодий, то все одно. Кому иншому: дурниця! але не шляхтичеви. Ну, пиши, правду кажеш.

Я сїв і написав, що слїдує:

„Ти падлюка. Тим письмом даю тобі в лице. Коли не станеш ся завтра коло Вахової хати з пістолетами або шаблею, будеш послїдним трусом, яким ти імовірно й єсь“.

Я запечатав лист і віддав панови Устрицкому. Відтак оба ми вийшли на подвіре, бричка бо для нас вже давно заїхала. Перед самим всїданем прийшла менї одна страшна гадка до голови.

— Пане! — сказав я до Устрицкого — а як Селим не до Хорель завіз Ганю?

— Як не до Хорель, то зискав на часї; ніч, пятьдесять доріг на всї сторони і.... шукай вітра в поли. Але де би її завіз?

— До міста Н.

— Шїснайцять миль одними кіньми? Будь спокійний. Дурниця, що? То завтра поїду до Н., а навіть нинї ще, але насамперед до Хорель; кажу тобі: будь спокійний!

За годину був я вже дома. Ніч була пізна, навіть дуже пізна, але у вікнах всюди мигало сьвітло. Видко люди бігали зі сьвітлом по ріжних комнатах. Коли моя бричка задуднїла на подвіри, скрипнули двері і до сїний вийшов о. Людвик з сьвічкою в руцї.

— Тихо! — шепнув до мене, кладучи палець на устах.

о год. 2 мін. 30 попол. а приходячий до Кракова о год. 9 мін. 20 вечером; дня 22-го с. м. поїзд особовий ч. 31 відходячий з Кракова о год. 10 мін. 35 вечером, а приходячий до Львова дня 23--го с. м. о год. 7 мін. 55 рано. — Поїзд поспішний ч. 8 задержить ся в стациях: Городку, Суд. Вишни, Мостисках, Перемишли, Ярославі, Переворску, Ланцуті, Ряшеві, Сендзішові, Дембици, Тарнові, Солотвині, Бохни, і Подґужу-Плашові, а поїзд особовий ч. 35 на всіх стациях з виїмкою Волї жендзіньскої і Родатич. — Поїзд поспішний ч. 8 лучить ся в Кракові з поїздом поспішним зелїзниці пївнічної ч. 4 до Відня.

— **Курс кованя коний.** Заряд школи кованя коний, яка істнує при ц. к. Академії ветеринариї у Львові, оголошує, що перший 6-місячний курс кованя коний в 1901 р. розпочинає ся дня 2-го січня і буде тревати до 30 червня 1901. — Ковальскі челядники, що хочуть вписати ся на сей курс, мають в протягу грудня с. р. особисто зголосити ся в канцеляриї наведеної школи (ул. Кохановского ч. 33) і предложити: 1) Сьвідоцтво укінченя з добрим успіхом народної школи, 2) сьвідоцтво звзволеня і 3) сьвідоцтво, що відбули що найменше 2-лїтну практику яко ковальскі челядники.

— **Сьв.-Николаївскі вечерниці** для дітий уряджує „Клюб Русинок“, ві второк 18-го с. м. о 5 годині вечером в комнатах „Рускої Бесіди“ (Ринок ч. 10). Хто має намір зложити який дарунок, зволять его добре овинути, виразно імя і прізвище дитини вписати і передати служачому „Рускої Бесіди“ найдальше до 4 години ві второк. Вступ від особи 30 кр. Весь дохід зі вступу а також з буфету, який буде в заряді членів „Клюбу Русинок“, призначений на цїли рускої видїлової школи у Львові.

— **Рисї.** З старосамбірского повіта доносять, що сими днями убив лїсничий п. Вацек в Тисовици два рисї. Один з них важив 9, а другий $20^1/_2$ кг. ваги.

— **Самоубийство ученика.** Ученик VII. кл. ряшівскої ґімназиї Александер Обрисків прийшов дня 10 с. м. до кляси на послїдну годину і на кілька мінут перед закінченем науки заявив учителеви Гротовскому, що наміряє перенестись до иншого заведеня, длятого прощає професора і бажає попрощатись з товаришами. Попрощавши ся, вийшов, а за хвилю залунав вистріл. Кількох учеників відчинило двері і побачили Обрискова опертого о стїну з револьвером в руці. В клясї настав великий переполох, бо хтось крикнув: „іде з револьвером!“ Кількох учеників з професором добивались до вікна аби спасатись утечию, а другі підпирали двері. Доперва з иншої кляси вийшов один професор, а побачивши Обрискова, одною рукою придержав его а другою відняв ему револьвер. Обрисків повалив ся опісля на землю і в 15 мінут сконав. До ряшівскої ґімназиї записав ся він з початком сего року, ходив до школи дуже неправильно і занедбував ся в науці.

— **В хвилевім приступі божевільности** селянин Яков Нагуляк з Новосілки, повіта заліщицкого, зарізав свою жінку Васелину бритвою дня 4 с. м. вечером. Нагуляк мешкав разом з своїми родичами, а коли всї вибрали ся на вечірню, нещасливий допустив ся згаданого злочину а відтак втік до Залїщик і там блукав ся по містї аж до дня 5 с. м. Післанець громадский, котрого вислано з повідомленем до власти о злочинї, стрітив его в містї, а коли спитав, що він тут робить, Нагуляк сказав ему, що зарізав жінку і хоче зголосити ся до старости, але не знає, де він мешкає. Потім пішов він дїйстно з післанцем до староства, звідки відослано его до суду. Комісия лїкарска вислана на місце сконстатувала, що рана на шиї була страшна бо аж 18 центим. довга а 7 центим. глубока. Васелина жила з чоловіком 16 лїт і полишила 5-ро дітий, з котрих найстарша донька має лїт 15, а наймолодша дитина 8 днїв.

— **Двоє дітий згоріло.** Настя Гуменюк в Раківци повіта богородчаньского сушила дня 16 падолиста с. р. коноплї в печи а сама терла сухі на дворі. В хатї спало в колисці коло печи двоє дітий. Коноплї в печи займили ся а від них і колиска. Заким люди на крик Настуні збігли ся і угасили огонь діти, 5-лїтна Параска і 2-лїтний Гриньо так вже були попекли ся, що Гринь помер дня 17 а Параська дня 18 падолиста. Виновату за необачність Настю потягнено до одвічальности.

— **Що ожеледець поглотив, то й вернув назад.** Дивний і мабуть не бувалий доси похорон відбув ся сими днями в Ґешенен в Швайцариї. Хто би був отворив домовину, був би знайшов в нїй не цїлу одну людску ногу, один чобіт, куснї з якоїсь одежи, котру трудно було розпізнати і півтора франка швайцарскими грішми. То був сумний конець ще сумнїйшої історії, котрої початок відбув ся ще може перед яких вісїмнайцяти роками. Як звістно великі ожеледці в Альпах мають свої доби, котрі правильно зміняють ся, а в котрих они раз ростуть і сунуть ся в долину, то знов топлять ся від долини і малїють. Люди в Альпах кажуть, що ожеледці що сїм лїт ростуть а що сїм лїт топлять ся, хоч поправдї то не так дїє ся, як в біблії з тими урожайними та не урожайними роками і кожда така доба тревае далеко довше. Місце де кінчить ся ожеледець в тім часї, коли він найкоротший, а місце де конець, коли він найдовший, лежать звичайно дуже далеко від себе. Отже перед вісїмнайцяти роками знайдено на ожеледци, з під котрого випливає ріка Рона, трох людий, котрі перед якимсь часом вийшли були з Ґошен на той ожеледець і там внаслїдок нещасливої пригоди погибли; були то бурмістр з Ґешенен і двох панів з Берна. Бурмістр впав був в якусь розколину в ожеледци і застряг в нїй та й так замерз а коли его тїло з цїлою силою витягали з ожеледця відломила ся була одна нога, що від морозу стала тверда і крихка як камінь, та впала в пропасть під ожеледцем. Нещасливого похоронено так, як его видобуто, без ноги. Від того часу зачала ся одна із згаданих повисше діб, в котрій ожеледець долиною топив ся, і ставав щораз коротший, аж остаточно стопив ся до того місця, де стала ся була пригода. Там то знайдено сими днями ногу погибшого бурмістра, а на нїй ще чобіт трохи тримав ся. Тих трохи гроший, що нещасливий мав при собі, а котрі очевидно висипали ся були з кишені, лежали на земли коло якоїсь шмати. Так отже вернув ожеледець назад то, що поглотив перед вісїмнайцяти роками.

— Ганя? — спитав я неспокійно.

— Говори тихійше. Ганя вже есть. Відвіз еї старий Мірза. Ходи до мене, оповім тобі всьо.

Ми війшли до комнати сьвященика.

— Що з тобою діяло ся?

— Я гонив за ними. Мірза застрілив менї коня. Чи отець есть?

— Вернув зараз по виїздї старого Мірзи. Ох, нещасте, нещасте! Тепер там при нїм есть лїкар. Ми гадали, що дістане удар. Хотїв зараз їхати визвати старого Мірзу. Не іди до вітця, бо то могло би ему зашкодити. А завтра проси его, щоби не визивав Мірзу. То тяжкий гріх, а до того старий не винен. Селима вибив і замкнув его. Ганю відвіз сам. Людям велїв мовчати. Ще щасте, що не застав вітця.

Показало ся, що старий Устрицкий привидїв всьо дуже добре.

— Як має ся Ганя?

— Промокла до нитки. Має горячку. Отець страшенно еї поганьбив. Бідна дитина!

— Чи лїкар бачив еї?

— Бачив і велїв їй зараз положити ся. Стара Венґровска сидить при нїй. Зажди тут на мене. Піду до вітця, скажу ему, що ти приїхав. Розіслав вже за тобою конї на всї сторони. Казя також нема, бо поїхав шукати тебе. Боже! Боже Всемогучий, що тут діяло ся!

Сказавши то, сьвященик вийшов до вітця, а я не міг всидїти в его комнатї і побіг до Ганї. Я не хотїв еї бачити, о нї! То надто богато би еї коштувало. Я хотїв радше впевнити ся, що дїйстно вернула, що знов есть безпечна, під нашим дахом, близько мене, заслонена перед бурею і страшними подіями нинїшного дня. Дивні чувства кидали мною, коли я наблизив ся до еї комнати. Не гнїв, не ненависть, але тяжкий, глубокий жаль чув я в серци і велике невисказане милосердїє для тої бідної і нещасливої жертви шалености Селима. Я гадав о нїй, як о голубці, котру вхопив яструб. Ах, кілько бідна мусїла зазнати пониженя, через який встид перейти в Хорелях, перед старим Мірзою! Я сейчас присяг собі не зробити їй найменшого докору, ні нинї, нї нїколи і поступати з нею так, немов би нїколи нічого не стало ся.

В хвили коли я прийшов під двері еї комнати, двері отворили ся і вийшла з них стара Венґровска. Я задержав еї і спитав:

— Чи панна спить?

— Не спить, не спить бідна — відповіла стара. Ох, паничу, паничу золотий, щоби панич знали що тут було! Як старший пан рикнув на панночку (тут стара Венґровска піднесла запаску і почала обтирати сльози) то я гадала, що небога зараз на місци сконає. А налякана була, а перемокла, Боже, Боже!

— А тепер як ся має?

— Побачите паничу, що она то всьо відхорує. Щасте, що лїкар під рукою.

Я велїв Венґровскій вернути зараз до Ганї і не запирати двері за собою. Хотїв бо поглянути на неї хоч з далека. І справдї дивлячись з темної комнати крізь відхилені двері, побачив я еї як сидїла на лїжку, одїта в нічне біле. На лици мала сильні румянці, очи блискучі; я бачив крім того, що віддихає скоро. Видко мала горячку.

Якийсь час вагував ся, чи війти, чи нї; але в тїй хвили о. Людвик торкнув мене в рамя.

— Отець кличе — сказав.

— О. Людвику, она хора!

— Лїкар зараз пійде знов до неї. Тимчасом розмовиш ся з вітцем. Іди, іди: вже пізно.

— Котра година?

— Перша по півночи.

Я ударив ся рукою в чоло. Атже о пятій рано мав я бити ся з Селимом!

XI.

По розмові з вітцем, котра тревала якої пів години, вернув я до своєї комнати і вже цїлком не клав ся. Я вичислив, що аби дійти на пяту до Вахової хати, мушу бодай о четвертій вийти з дому, отже мав лиш не цїлі три години перед собою. Впрочім вскорі надійшов і о. Людвик побачити, чи я не хорий по тїй шаленій їздї і чи перебрав ся в суху одежу. Але для мене перемокнути було то само, що и не перемокнути. Сьвященик наставав на мене, аби я зараз положив ся до лїжка, але тимчасом сам розговорив ся і так минула година часу.

Оповідав менї ще подрібно о тім, що говорив старий Мірза. Показало ся з того оповіданя, що Селим зробив величезну дурницю, але як говорив вітцеви, не бачив иншого способу. Гадав, що по довершеній утечи не буде мати его отець иншого способу, лише поблагословити, а ми віддати ему Ганю. Показало ся також, що вже по розмові зі мною не лише писав до Ганї, але бачив ся з нею і що власне тодї намовив еї до утечи. Дївчинка мимо того, що не розуміла, які наслїдки може мати та справа, опиралась ему мимохіть всїма силами; але Селим омотав еї своїми просьбами і своєю любовію. Представив їй при тім утечу як просту проїздку до Хорель, по котрій мали вже ві, бути на віки получені і щасливі. Впевнив еї, що відтак сам відвезе еї до нас назад, але вже на як свою суджену, що мій отець згодить ся на всьо, а я мушу згодити ся, а що більше, потїшу ся легко при Льоли Устрицкій в Устрици. Вкінци просив Ганю і благав. Говорив їй, що для неї всьо пожертвував би, навіть життє; що не пережиє розлуки: що утопить ся, застрілить або отруїть ся. А відтак кинув ся їй до ніг і тілько вимiг, що дївчина пристала на всьо. Одначе скоро прийшло до довершеня дїла і скоро рушили з місця, Ганя налякала ся і почала зі сльозами благати его, аби вернув; але він не хотїв, бо як сам вітцеви говорив, забув вже тодї о цїлім сьвітї.

Так оповідав о. Людвикови старший Мірза, а говорив може й тому, аби доказати, що хоч Селим важив ся на такий шалений поступок, то однако робив всьо в добрій вірі. Беручи то всьо на увагу о. Людвик не годив ся на гнїв вітця, котрого обурювала невдячність Ганї. Після гадки сьвященика, Ганя не була невдячною, була лише заблукана в наслїдок грішної, бо сьвітскої любови. З тої причини

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** прибуло в місяци падолисті с. р. 10.000 важних поліс на суму 10,172.296 К. обезпеченої вартости з премією 91,963 корон 54 сот. Разом від 1 січня до кінця падолиста с. р. видано 83,925 важних поліс на суму 85,459.141 корон з премією 751.410 корон 80 сот. Попередного року до кінця падолиста було 73,866 важних поліс на суму 75,488.898 корон з премією 655.689 корон 62 сот. т. є. сего року 10.059 поліс і 95,721 корон 18 сотик. премії більше.

Шкід в падолисті с. р. було 50 случаїв; разом всіх від початку року до кінця падолиста було 832 шкід, в котрих 819 вже виплачено, 3 шкіди находять ся в ліквідациї, а виплату 10 відшкодовань (в сумі 5030 корон 35 сот.), на разі з причин правних вдержано.

Сума всіх тих шкід разом з коштами ліквідациї виносить brutto 442.854 корон 92 сот., а по потраченю части реасекурованої лишає ся на власний рахунок 212 493 корон.

Фонд резервовий з кінцем падолиста с. р. виносить 306.049 кор. 83 сот.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові**, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць падолист 1900.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів . . .		73.280·42
2. Фонд резервовий . .		6.897·46
3. Специяльна резерва страт .		758·83
4. Вкладки щадничі:		
а) Стан на початку падолиста 1900.	738.381·18	
б) вложено в падолисті. . .	54.688·83	
разом	793.070 01	
в) винято в падолисті . .	41.640·28	
позістає з кінц. падолиста . .		751.429 73
5. Сальдо прц. побраних . .		43.616 25
6. Непіднята дивіденда за р. 1897, 1898 і 1899 . . .		2.604 39
7. Кошти спору . . .		49 80
Сума .		878.636 88

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички уділені:		
а) стан на початку місяця падол. .	779.316·15	
б) уділено в падол.	15.600·—	
разом	794 916·15	
в) сплачено в падол.	22.650·47	
Стан з кінцем падол. . .		772.265 68
2. Готівка в касі з д. 30/11 1900.		5.705 32
3. Цінні папери фонду резервового		6.916 —
4. Наші льокациї		40.098 —
5. В щадници почтовій (оборот чековий)		7.412 53
6. В инших товариствах і банках		18.433 07
7. Рахунок біжучий з Тов. обезп. „Дністер“		18.000 —
8. Сальдо коштів адміністрациї .		9 623 —
Сума .		878.636 88

Членів прибуло 13, убуло 22, оставало з кінцем падол. 1900 всіх членів 1.865 з 1.939 декларованими уділами в сумі 96.950 кор.

Стопа процентова від вкладок 4 проц.; — від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адміністрациї $6^1/_3$ проц.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 13 грудня. Льорд Кіченер доносить з Преториї, що ґен. Нокс заедно переслідує Девета. Неприятель находить ся в стороні Коґерсбурґа. Є там також анґлійске войско, що має получити ся з Ноксом.

Петербург 13 грудня. Позаяк хід недуги царя вдоволяючий і цар на дорозі до виздоровленя, бюлєтини не будуть більше видавати ся.

Таку 13 грудня. Ґр. Вальдерзе доносить з Пекіну, що пристань в Таку замерзла; шлях зелізничий Янчун-Пекін направлений.

Гаґа 13 грудня. Муж довірія президента ораньскої републики прибув сюди і нараджував ся з Кріґером. Він каже, що войска бурскі можуть ще довго опирати ся Анґлійцям.

Курс львівский.

Дня 12-ого грудня 1900.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	630·—	650·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	531·—	541·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	420·—	440·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·—	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	98·50	99·20
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	98·50	99·20
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	92·50	93·20
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	93·20	93·90
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·20	91·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·70	96·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·50	101·20
„ „ „ „ $4^1/_2$%	98·50	99·20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·20	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·50	93·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·—	88·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	77·50	79·50
Міста Станиславова	145·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	45·50	47.50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	21·50	22.50
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	59·—	61·—
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	13·60	14·60
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·30	11·50
Рубель паперовий	2·53	2·57
100 марок німецких	117·40	118·—
Доляр америк.	4·80	5·—

уділив і мені о. Людвик кілька поважних наук о сьвітових чувствах, але я цілком не брав за але Гані, що еї любов була сьвітова; я заплатив би житєм за то, щоби лиш она була справлена инакше. Для Гані чув я найбільше милосердія, а крім того так мені вже серце приросло до неї, що аби его відорвати, треба було хиба розірвати его. Я просив ще сьвященика, щоби вставив ся за нею до вітця і витолкував ему поступок так, як мені его толкував, відтак попращав его, бо хотів лишити ся сам.

Коли о. Людвик відійшов, здоймив я зі стіни ту славну стару шаблю, даровану вітцем і пістолети, аби приготовити всьо до завтрішної стрічи. О тій стрічи не мав я доси ні часу ні охоти роздумувати. Я хотів бити ся на смерть і житє: ось всьо. О Селимі був я пересьвідчений, що не заведе мене. Осторожно протер я шаблю мягкою ватою; на широкім, синім еї вістрю, помимо яких двіста літ віку, не було найменшої скази, хоч не мало нарубала ся за своїх днів шеломів і нараменників, немало випила крови шведскої, турецкої і татарскої. Золота напись: „Ісус, Мария!“ блищала четко; я спробовав вістря: було тонке як бережок шовкової стяжки, сині туркуси на рукояти немов усьміхали ся, якби просили ся, аби рука їх вхопила і розіграла.

Покінчивши з шаблею, взяв ся я до пістолєтів, бо не знав, яке оружиє вибере Селим; напустив оливою замки і полотняні платки до куль, відтак набив оба осторожно. Вже світало. Була третя година. Скінчивши роботу, кинув ся я на фотель і почав роздумувати. З цілого ходу подиї і з того, що мені сказав о. Людвик виходила чим раз яснійше одна певна річ: іменно, що всьому, що лучило ся, був також і я немало винен. Я питав себе: чи повнив я добре обовязок опіки, який на мене вложив старий Микола? — і відповів: Ні. Чи гадав я лиш о Гані, не о собі? Відповів: Ні! О кого мені ходило в тій цілій справі? Просто о себе. А до того Ганя, то лагідне, безборонне єство, була між ними тим, чим голубка в гнізді хижих птиць. Я не міг придавити в собі тої незвичайно прикрої гадки, що ми оба з Селимом розривали еї між себе як ласу добичу, а в тій борбі, де хижакам ходило головно о себе, найбільше потерпіла та, котра була найменше винна. Отсе за кілька годин мали ми о неї звести послідну борбу. Прикрі, тяжкі то були гадки. Показало ся, що цїлий той наш сьвіт шляхотский був за твердий для Гані. Матери моєї на нещастє від давна не було дома, а ми, мужчини, мали за тверді руки і зімняли ту делїкатну цьвітку, кинену між нас долею. Вина лежала на цїлім нашім домі і ту вину треба було змити кровію моєю або Селима.

Я був готовий на одно і на друге.

Тимчасом денне сьвітло чим раз сильнійше і сьвітлійше почало заглядати в мої вікна. За вікном почали щебетати на привіт ранній зорі ластівки. Я загасив сьвічки, що горіли на столі: було вже майже видко. Година пів до четвертої ударила голосно на домашнім годиннику в сали. „Ну, час!“ погадав я собі і закинувши на рамена плащ, аби скрити оружиє, на случай колиб мене хто стрітив — вийшов з комнати.

Переходячи попри дім, побачив я, що головні двері від сіний, котрі на ніч замикано ввичайно на дві зелїзні засуви, були вже отверті. Видко хтось вийшов з дому, отже я мусів бути дуже осторожний, аби з ним не стрітити ся. Тихо перекрадаючи ся боком подвіря до липової алеї, розглядаєсь я осторожно на всі сторони, але здавало мені, що всьо довкола спить ще спокійно. Однако в алеї підніс я сьміло голову, певний, що мене вже дома не побачать. Ранок по вчерашній бури робив ся пречистий і чудовий. Медовий запах мокрих лип сильно мене ударив. Я звернув на ліво до кузьні, млинів і греблї, бо тамтуди випадала мені дорога до Вахової хати. Сон і утомлене, під впливом сьвіжости поранку і погоди, далеко відлетїли від мене.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літературним напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоеня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, есть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Реймонта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Условя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).